

του **Γιάννη Ελαφρού**

Άγγ. Χάγιος στην ΕΡΤ: Μαζί στους δρόμους η μαχόμενη Αριστερά

Δύο κόσμοι χωριστά και αντιμέτωποι. Οι δύο Ελλάδες σε ασυμφιλίωτη ταξική πάλη. Τι δεν καταλαβαίνεις; Λίγες φορές η αντιπαράθεση έχει πάρει τόσο ξεκάθαρο χαρακτήρα.

Από τη μια οι καθαρίστριες του υπουργείου Οικονομικών, μια χούφτα γυναίκες που με τον περήφανο αγώνα τους έχουν ξεφτιλίσει υπουργούς σφουγκοκωλάριους του κεφαλαίου και της τρόικας κι από την άλλη ο Γκίκας Χαρδούβελης, που σφράγισε τον ερχομό του στο υπουργείο Οικονομικών με ακόμα ένα ξυλοδαρμό των καθαριστριών από τα ΜΑΤ. Στο πλευρό του οι ένστολες συμμορίες καταστολής (μπλε ή πράσινες, σαν τα χρώματα των κομμάτων της συγκυβέρνησης), το βασικό μέσο επιβολής μιας πολιτικής που δεν τρώγεται με τίποτα.

Από τη μια η αγωνία και ο αγώνας της καθαρίστριας για τη δουλειά της και το ψωμί των παιδιών της και από την άλλη ο δικαστικός αυτοματισμός, που σπεύδει ξανά στο πλευρό της κυβέρνησης και του συστήματος.

Από τη μια οι εργαζόμενοι στη Χαλυβουργία της ηρωικής εξάμηνης απεργίας κι από την άλλη το Ανώτατο Συμβούλιο... Ανεργίας (Εργασίας το επίσημο ψευδώνυμό του), που αφού στήθηκε με τη συναίνεση της ΓΣΕΕ άναψε το πράσινο φως για τις πρώτες μαζικές απολύσεις μετά από 30 χρόνια.

Από τη μια οι απολυμένοι της ΕΡΤ, και ειδικά όσοι αγωνίζονται και κρατούν ανοιχτή την άλλη ενημέρωση, την προοπτική ενός πραγματικά δημόσιου φορέα ενημέρωσης με την ertopen και την ΕΡΤ3 κι από την άλλη η πολιτική του «μαύρου», του «αποφασίζομεν και διατάσσομεν», με τους σεκιουριτάδες-κουτσαβάκια ενάντια σε όσους αντιστέκονται.

Από τη μια οι διοικητικοί των ΑΕΙ που παλεύουν για το δικαίωμα στη δουλειά κι από την άλλη τα

τσαλιμάκια του Ανδρ. Λοβέρδου και το τσεκούρι του Κ. Μητσοτάκη. Από τη μια ο καθημερινός εφιάλτης εκατομμυρίων ανέργων, απλήρωτων και πάμφτωχων εργαζομένων, που κοιμούνται και ξυπνούν χωρίς ευρώ στην τσέπη, κι από την άλλη ο φύλακας του ευρώ Γ. Προβόπουλος που αγωνιούσε με ποιο νόμισμα θα ξυπνούσε.

Από τη μια «η αγωνία αυτού του τόπου για ζωή» και δικαιοσύνη κι από την άλλη ο πρώτος υπουργός Οικονομικών των μνημονίων και εκλεκτός των ΜΜΕ Γ. Παπακωνσταντίνου και οι συγγενείς του, που όχι μόνο βγήκαν από τη λίστα Λαγκάρντ, αλλά πάνε να «βγουν» και από τις κατηγορίες.

Όσοι νόμιζαν πως στις **«25 ψηφίζουμε, στις 26 φεύγουμε»** βλέπουν τώρα πως τα πράγματα είναι πολύ πιο σύνθετα, βρίσκονται αντιμέτωποι με το σύνολο του σιδηρόφρακτου αστικού συστήματος και με τα νέα άγρια κύματα της αντιλαϊκής επιδρομής. Όσοι νόμιζαν πως η συγκυβέρνηση της καταστροφής έλαβε το μήνυμα και η κατάσταση θα αρχίσει να βελτιώνεται διαψεύδονται. Κι όσοι απελπίζονται και λένε δεν γίνεται τίποτα, **βλέπουν τις ηρωικές καθαρίστριες να ορίζουν ξανά τι σημαίνει ανυποχώρητος αγώνας, τι σημαίνει να κερδίζεις συλλογικά μέσα στον αγώνα την αξιοπρέπείά σου κι έτσι να διεκδικείς το δίκιο σου και το δίκιο της τάξης σου.** Κι όλοι μαζί νιώθουμε πως **πάμε για μεγάλες συγκρούσεις, πως τίποτα δεν τελείωσε, όλα είναι εδώ.** Μόνο που χρειαζόμαστε ένα κίνημα που δεν θα κάνει αγγαρεία καμιά πορεία και μια Αριστερά που δεν θα βρίσκεται σε «εκλογική ετοιμότητα» και σε κινηματική στασιμότητα.

«Δεν περιμένουμε εκλογές για να λύσουμε τα προβλήματά μας. Τα προβλήματα θα τα λύσουμε με οργανωμένο, λαϊκό, ανυποχώρητο αγώνα, στον οποίο αγώνα θα καταλάβουμε, θα κατακτήσουμε όλα όσα μας αφαιρούν» τόνισε ο **Άγγελος Χάγιος** χαιρετίζοντας την Τετάρτη στη συγκέντρωση έξω από το Ραδιομέγαρο, στον ένα χρόνο από τον ηρωικό αγώνα της ΕΡΤ.

«Το δρόμο του αγώνα μάς τον δίδαξαν πριν από ένα χρόνο οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ. Ποιος φανταζόταν ότι μπορούσε να γίνει πράξη το σύνθημα: **«Εργάτη, μπορείς χωρίς αφεντικά».** Ότι μπορούν να παράγουν ενημέρωση ανεξάρτητη από διευθυντές, από υπουργούς και από τα μεγάλα συμφέροντα. Αυτός ο ηρωικός αγώνας των εργαζομένων της ΕΡΤ σήμερα βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή. Μαζί με τις καθαρίστριες, μαζί με τους διαθέσιμους, αυτούς που πάνε για απόλυση, είναι το μεγάλο ποτάμι που μπορεί, αν ενωθεί, και μπορεί να ενωθεί, να ανατρέψει αυτή τη μαύρη λαίλαπα στη ζωή μας, το μαύρο στην ΕΡΤ, το μαύρο στις δουλειές μας, την ανεργία, τη φτώχεια. Αυτός είναι ο δρόμος που εμείς ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ παλεύουμε και προτείνουμε, μέσα σ' αυτόν το δρόμο του αγώνα, να υπάρξει η πιο πλατιά ενότητα όλων των μαχόμενων δυνάμεων του κινήματος και της αριστεράς», συμπλήρωσε, θέτοντας το ζήτημα «αυτή η ιστορική ημέρα ενός χρόνου ανυποχώρητου αγώνα, συμβολικού αγώνα, να γίνει ημέρα καμπής, ανασυγκρότησης του κινήματος, ενιαίου μετώπου αγώνα εναντίον της κυβέρνησης. Με τον αγώνα να τους ανατρέψουμε και να ανοίξουμε μια προοπτική: Η Ελλάδα, ο τόπος μας, οι εργαζόμενοι μπορούν να ζήσουν έξω από τη φυλακή αυτής της άθλιας κυβέρνησης, του ολοκληρωτισμού, του μαύρου, έξω από τη φυλακή του χρέους, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έξω από τη φυλακή της μαύρης συμμαχίας και των επεμβάσεων σε βάρος της ζωής μας. Η λύση θα δοθεί στους δρόμους. Οι χούντες ανατρέπονται με ηρωικό μαζικό λαϊκό αγώνα».

Να ποιο είναι το αμεσότερο καθήκον, καθώς ανοίγουν κι άλλα μέτωπα: της αξιολόγησης στο Δημόσιο, της απλήρωτης εργασίας, των μισθών πείνας και των απολύσεων στον ιδιωτικό τομέα (με πρώτο σημαντικό βήμα την απεργία βιβλιοϋπαλλήλων και μισθωτών τεχνικών την Τετάρτη), των διαθέσιμων που αντιστέκονται στις απολύσεις, της υγείας που απεργεί την Τετάρτη κ.λπ. Να συσπειρωθούν όλες αυτές οι δυνάμεις, από τις καθαρίστριες και τους διαθέσιμους μέχρι τους δημόσιους και τους εργαζόμενους που αντιστέκονται, **σε ένα κέντρο αγώνα στηριγμένο στα πρωτοβάθμια σωματεία και στις συνελεύσεις βάσης, που μπορεί και συμβολικά να συγκροτηθεί δίπλα στις καθαρίστριες, έξω από το υπουργείο Οικονομικών, στο κέντρο της Αθήνας.** Για να τεθεί αποφασιστικά κι ενιαία, με αγώνα και κλιμάκωση, το δίκιο των εργαζομένων και το αίτημα να φύγουν τώρα οι νόμοι τους, η κυβέρνηση, το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου, πολιτικού συστήματος, τρόικας και ΕΕ.

Δημοσιεύθηκε στο **ΠΡΙΝ**, 15.6.2014